

(γράφει ο Θωμάς Στ. Γκίκης)

Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου (Κώτσιο-Νικόλας)

Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου (Κώτσιο-Νικόλας), γεννήθηκε στο Προδρόμι περιφέρειας Παραμυθιάς του Ν. Θεσπρωτίας το 1915 και απεβίωσε το 1992. Το πρώτο του αντιστασιακό κύπημα ενάντια στους κατακτητές και τους αλβανοτσιάμηδες συνεργάτες τους άρχισε στις 12-01- του 1942.

1) (Αναδημοσίευση απο το βιβλίο του Μάριου Μπίκα, ΣΤ' ΑΠΟΣΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΡΥΛΛΑ, σελ.186).

Το χρονικό της εξόντωσης του Αλβανού ταγματάρχη Τεφήκ Κεμάλ απο το Καρβουνάρι και του Γιαγιά Αχμέτ Κασήμ (πρακτικού γιατρού απο το Μαργαρίτι), έχει ως εξής: Η εκτέλεση των Τουρκαλβανών Τεφήκ Κεμάλ και Γιαγιά Αχμέτ-Κασήμ στις 12-01-1942, Τετάρτη (5) στην Παραμυθιά απο τον Κώτσιο-Νικόλα. (5) (Εδώ ο κ. Κραψίτης είχε κάνει λάθος, όσον αφορά την ημέρα, γράφει: (12-1- 1942, Τετάρτη). Δεν ήταν Τετάρτη, αλλά Δευτέρα. Αυτό το

διευκρινίσαμε μαζί με τον Μάριο Μπίκα τηλεφωνικά και διαπιστώθηκε σύμφωνα με το ημερολόγιο, ότι η 12η-1-1942 ήταν ημέρα Δευτέρα και όχι Τετάρτη).

(Αφηγείται ο ίδιος ο Κώτσιο-Νικόλας στον Βασίλη Κραψίτη στις 26-07- 1977).

<<Οι αγάδες μεταξύ των οποίων ήταν και οι Τεφήκ Κεμάλ απο το Καρβουνάρι και ο Γιαγιάς Αχμέτ Κασήμ απο το Μαργαρίτι, μαζί με τον Λιάκο Αμπάζ στην Παραμυθιά την 12ην Ιανουαρίου επήγαν στο καφενείο του Σωτήρη Τριανταφύλλου (Νείλη). Εκεί άρχισαν να γλεντοκοπούν για το κατόρθωμα τους

(1)

(1) (Γιόρταζαν την αποφυλάκιση του τουρκαλθανού Λιάκου Λίχου Αμπάζ απο τις Ιταλικές Αρχές των Φιλιππίνων και τον εφοδιασμό του με άδεια οπλοφορίας).

όπου ο χωροφύλακας Ηλίας Νίκου μπήκε για να πιεί έναν καφέ. Οι αγάδες τότε τον εξύβρισαν, τον απείλησαν και τον ανάγκασαν ταπεινωμένο να φύγει. Ο Ηλίας Νίκου επήγε αμέσως στην Υποδιοίκηση Χωροφυλακής Παραμυθιάς και κατήγγειλε τα γεγονότα στο Διοικητή του. Βγαίνοντας συναντηθήκαμε τυχαία στην αγορά και ο Νίκου μου διηγήθηκε τα παραπάνω περιστατικά, λέγοντας μου να πάω μαζί του πάλι στο καφενείο του Σωτήρη Τριανταφύλλου. Επήγαμε στο καφενείο όπου ο Τεφήκ Κεμάλ απο εμπαιγμό επρότεινε να μας κεράσουν. Ο Νίκου δεν δέχθηκε και απάντησε: Δεν δέχομαι απο εσάς κέρασμα γιατί είστε προδότες....

Τότε ο Τεφήκ σηκώθηκε και άρχισε να τον βρίζει, λέγοντας του: ...Δεν κατάλαβε ακόμα η χωροφυλακή ότι όσο ζεί ο Ντούτσε θα σας κάνουμε κι εσάς και τις γυναίκες σας και τα παιδιά σας και την Ελληνική Πολιτεία σας ότι θέλουμε....ο Ηλίας Νίκου, του απάτησε: Η Ελληνική Πολιτεία σας φέρθηκε με τον καλύτερο τρόπο, εσείς όμως όλα τα ξεγράψατε. Μάθετε καλά ότι οι Έλληνες είμαστε οχτώ εκατομμύρια και ο Ντούτσε δεν θα μπορέσει να μας εξαφανίσει...Τότε δημιουργήθηκε επεισόδιο, παρ'ολίγο να 'ρθούν στα χέρια. Επενέβησαν οι ψυχραιμότεροι, εγώ επήρα τον Ηλία Νίκου και εφύγαμε. Σ 'ολο το δρόμο ως το εικόνισμα του Αγίου Γεωργίου, συζητούσαμε τα γεγονότα, νιώσαμε τόσο ταπεινωμένοι ώστε αποφασίσαμε να εκδικηθούμε.

Μετά απο συζήτηση του επρότεινα να τους περιμένουμε στο γεφύρι στο χάλασμα (κοντά στο αεροδρόμιο). Ο Νίκου μου επρότεινε λόγο προσωπικής και οικογενειακής μου ασφάλειας να μην τους καρτερέσουμε στο πιο πάνω σημείο αλλά να πάω στο Καρβουνάρι, να με τοποθετήσει αυτός σε κατάλληλη θέση και την ώρα του Ραμαζανιού να χτυπήσω στο κεφάλι τον Τεφήκ Κεμάλ, τον οποίο θεωρούσε τον κυριότερο παράγοντα. Εγώ του πρότεινα να γυρίσουμε στο καφενείο του Σωτήρη Τριανταφύλλου και να τους χτυπήσουμε εκεί παλικαρίσια. Ο Νίκου συμφώνησε μαζί μου, εγυρίσαμε και λοξοδρομώντας εγώ προς το σπίτι της πεθεράς μου (Λάμπρο Κάτσιαινα) επήρα το περίστροφο μου που το είχα κρυμμένο εκεί και επήραμε το δρόμο για το καφενείο.

Όταν φτάσαμε, παίρνοντας το δρόμο του Καρκαμισιού, στο αριστερό μέρος που ήταν το τζαμί με τα τούρκικα μνήματα (ο λακος που οδηγούσε στην εκκλησία της Παναγιάς), αντικρίσαμε τους Τσιάμηδες, τον Τεφήκ Κεμάλ πεζόν και τον Γιαγιά έτοιμο να καβαλήσει το άλογο, ιδιοκτησίας του Νικόλα Λούκα απο την Κυρά-Παναγιά Παραμυθιάς, ο οποίος (Λούκας) μάλιστα τον βοηθούσε για να καβαλικέψει. Ο Νίκου μου ψιθύρισε ν' αναβάλουμε την εκτέλεση γιατί δίπλα ήταν καταυλισμός Ιταλών. Προχωρώντας προς την Παραμυθιά βρεθήκαμε αντιμέτωποι του Τεφήκ Κεμάλ, ο οποίος μας ρώτησε γιατί γυρίσαμε. Ο Νίκου του απάντησε ότι κάτι ξεχάσαμε στην Υποδιοίκηση. Τότε ο Τεφήκ του είπε ειρωνικά: Να

πάτε παιδιά μου, αλλά μη ξεχάσετε να πάρετε και τη δική μας....ν'ακουμπάτε,,... Το αίμα μου ανέβηκε στο κεφάλι και τραβώντας το περιστροφικό τον εχτύπησα με μια σφαίρα στο κεφάλι και ο Τεφής έπεσε νεκρός. Χωρίς να χάσω την ψυχραιμία μου επυροβόλησα αμέσως κατά του Γιαγιά που ήταν επάνω στο άλογο και η σφαίρα μου τον χτύπησε στο στόμα. Επειδή δεν είχε σκοτωθεί τον επυροβόλησα άλλες δυό φορές και έτσι έπεσε στη γή νεκρός.

Ο Ηλίας Νίκου αιφνιδιάστηκε, έμεινε ακίνητος, ενώ εγώ επήρα το δρόμο προς το σημερινό Μητροπολιτικό Οικοτροφείο (θέση Πουρνάρι Παραμυθιάς). Εκεί ένας ένοπλος Ιταλός μου επρότεινε το όπλο του για να σταματήσω, εγώ επυροβόλησα στον αέρα για να τον φοβίσω, πράγμα που επέτυχε, διότι επέταξε το όπλο του και έπεσε χάμω. Τον δρασκελίσα, επέταξα το όπλο του εκεί κοντά και έφυγα προς το σπίτι μου για το Προδρόμι. Τότε άκουσα τον Ηλία Νίκου να μου φωνάζει: Κώστα που είσαι:,, Εγώ του απάντησα:,, Ακόμα αυτού είσαι; Φεύγα γιατί θα σε πιάσουν οι Ιταλοί... Αυτός έφυγε κι εγώ επήγα στο σπίτι μου, όπου εξιστόρησα στον πατέρα μου τα γεγονότα.

Την άλλη μέρα (13-01-1942) το βράδυ συναντηθήκαμε στο χωριό Βέλλιανη με τον Ηλία Νίκου και επήγαμε στο βουνό πάνω απο το μοναστήρι της Βέλλιανης για να παρακολουθήσουμε τις κινήσεις των Ιταλών και των Τούρκων. Οι Ιταλοί επήγαν στο χωριό Καριώτι, αναζητώντας τον Ηλία Νίκου, επήγαν και στο χωριό μου, όπου στο σπίτι μου συνέλαβαν τον πατέρα μου την 14-01-1942 τον οποίο και μετέφεραν στην Παραμυθιά και, αφού τον ανέκριναν ζητώντας να μάθουν που είμαι εγώ, τον άφησαν ελεύθερο. Γυρίζοντας ο πατέρας μου, μου είπε τα γεγονότα και μου συνέστησε να προσέχω>>.

(Συνέχεια απο το βιβλίο του Μάριου Μπίκα σελ 189).

Ο Σταύρος Ντάνης στις 22-06-1995:

<< Ώρα 11.00 έπαιζα μπίλιες μαζί με δυό άλλους φίλους μου στο σιάδι που ήταν πάνω απο τη βρύση του Καρκαμίσι, όταν ακούσαμε τρία, ή, τέσσερα μπάμ. Αμέσως στρέψαμε το κεφάλι προς το νότο και τρέξαμε προς το ρέμα που ήταν τότε στο μέρος που σήμερα είναι η καφετέρια ..Αμάντα...Όταν φθάσαμε εκεί, δεν ήμασταν μακρύτερα απο 100μ. περίπου, είδαμε στον αέρα τον καπνό απο τα πιστόλια και κάτω στο χωματόδρομο πεσμένους νεκρούς με άσπρες κάπες τους Τούρκους Κεμάλ και Γιαγιά. Την ίδια στιγμή είδαμε έναν άνδρα που έτρεχε προς τα σημερινά δικαστήρια και έναν άλλον προς το μέρος του Οικοτροφείου της Μητρόπολης. Αμέσως ήρθαν εκεί οι καραμπινιέρηδες και πήραν τα πτώματα>>.

Ο Χρηστος Ντάγκας του Μιχαήλ στις 22-06-1995:

<< Ο Κώτσιο-Νικόλας και ο χωροφύλακας Λίγια-Νίκου αφού σκότωσαν τους δυό Τούρκους στην Παραμυθιά ανέβηκαν στο σπίτι του Σωτήρη Τάχια στο Άνω Καριώτι και απο κει το απογευματάκι ήρθαν στο σπίτι μας. Το βραδυ κοιμήθηκαν μαζί μας και εδώ, θυμάμαι σα νά ναι τώρα, ο Λίγια Νίκου είπε στον πατέρα μου:,, Τους δυό Τούρκους τους βάρωσε ο Κώτσιος, αλλά εγώ θα πάρω τους φόνους απάνω μου... Την άλλη μέρα ο Λύγιας αφού άλλαξε τα παπούτσια με τον πατέρα μου και του δώσαμε έναν τρουβά ψωμί με τυρί και τρία φάκελα για γράμμα, πήρε και μια μούργκα κάππα απο τον Κώστα Θεωδωρή, τον πατέρα του Τέλη Μπίκα, και μαζί με τον Κώτσιο κατέβηκαν στο Λαμποχώρι (συνοικισμός του Προδρομίου)>>.

-Η Αναστασία Γεωργίου, σύζυγος του Κώτσιο-Νικόλα στις 29-07-1995:

<< Ο Κώτσιος μου ήταν σ'ενα καφενείο στην Παραμυθιά μαζί με τον χωροφύλακα Λίγια Νίκου. Εκεί, επειδή δυο Τούρκοι, ο Γιαγιάς και ο Τεφήκ τους έβρησαν, πιάστηκαν. Το μπιστόλι σου, τού παν του Κώτσιου, που τόχεις αυτούγια, να το βάλεις στον κ.... σου. Ο Κώτσιος ίσια πήρε φωτιά. Βγήκε στο δρόμο μαζί με το Λίγια και ύστερα, όταν ήρθαν οι Τούρκοι τους βάρεσε έναν έναν. Ο Κώτσιος μετά τους σκοτωμούς, δεν κοιμούνται στο σπίτι. Πότε κοιμούνται σε συγγενείς και φίλους και πότε μέσα σε γκράβες και κάτω απο τα δέντρα. Έφευγε για να μην τον πιάκουν>>.

2) Αναδημοσίευση από το βιβλίο του Χρήστου Δημητριάδη, ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΙ ΑΓΟΝΕΣ ΘΕΣΠΡΩΤΩΝ 1941-44 σελ.89.

<<Ο ήρωας Κώτσιο Νικόλας (Κωνσταντίνος Γεωργίου του Νικολάου). Ο Κώτσιο Νικόλας γεννήθηκε στο Προδρόμι περιφέρειας Παραμυθιάς, Ν. Θεσπρωτίας το 1915-1992. Οι γονείς του ήταν άνθρωποι του καθημερινού μόχθου, εργάτες του κοπαδιού και του χωραφιού. η μακρόχρονη διαδρομή της σκλαβιάς πρόφτασε να πατήσει και να περπατήσει ένα κομμάτι της νεανικής ζωής τους, όπως όλης της γενιάς τους, δοκιμάζοντας, οι ίδιοι, τις πικρές εμπειρίες και σκληρές δοκιμασίες της υπόδουλης ζωής. Είναι γενιά, όμως, που πρόφτασε, επιτέλους, να χαρεί χαρά μεγάλη, την χαρά της αποφυλάκισης και της πλήρους απελευθέρωσης της Ηπείρου, το 1913.

Αυτή η γενιά, αυτοί οι γονείς δεν έχουν να κληροδοτήσουν χρήματα ή, κτήματα, αλλά τη μοναδική αξία που μπορούν να κληροδοτήσουν είναι, οι αδούλωτες και αναφαίρετες, ανθρώπινες αξίες, όπως τιμότητα, εργατικότητα, τον σεβασμό στις αρετές τον ελληνισμό, για <<της πατρίδας την ελευθερία και του Χριστού την πίστη την αγία>>.Με τα ιδανικά αυτά που απλά, λιτά και απέριττα βίωνε το πατρικό σπίτι, με αυτά ανατράφηκε και ανδρώθηκε ο πρωτότοκος γιός τους, ο Κώτσιο Νικόλας, με τα δυο αδέρφια του, Ευάγγελο και Γιαννούλα.

Ο Κώτσιο Νικόλας υπηρέτησε την στρατιωτική του θητεία στο πεζικό. Εκπαιδεύτηκε και στον άτακτο πόλεμο, διακρίθηκε και επιβραβεύτηκε στην σκοποβολή, μεταξύ των πρώτων στο σύνταγμά του, ως άριστος, ελεύθερος σκοπευτής. Ασχολήθηκε εντατικά με τις καιροδαρμένες, αγροτικές εργασίες και κατά την διάρκεια διακοπής των εργασιών επιδίδονταν στο προσφιλές για αυτόν κυνήγι αγριογούρουνων, λαγών και πουλερικών. Ο ημίξανθος, ο σιτόχρωμος αυτός άνδρας ύψους 1,70 ζώντας και βλέποντας τις αυθαίρετες πράξεις εις βάρος των Ελλήνων, επιδόθηκε αποφασιστικά σ'έναν αδιάκοπο αγώνα κατά των κατοχικών δυνάμεων.

Υπήρξε γρήγορος στις αποφάσεις και αμείλικτος στους δράστες δολοφονιών και λεηλασιών. Όπως αποφασιστικός και αμείλικτος υπήρξε στην εξόντωση του ταγματάρχη των Τουρκαλβανών Τεφήκ Κεμάλ και τον Γιαγιά Σαντίκ, για τη βεβήλωση των ιερών και οσίων, με τον εξευτελισμό που διέπραξαν στο πρόσωπο του Ηλία Νίκου. Ήταν το πρώτο, αποφασιστικό κτύπημα στις δυνάμεις του κακού (12-1-1942). Ήταν επίσης, η αρχή ενός άτακτου αντιστασιακού πολέμου στις εχθρικές δυνάμεις. Αρχίζει να γίνεται ένας μόνιμος πονοκέφαλος στις εχθρικές δυνάμεις. Είναι απρόβλεπτος στις κινήσεις του και αποτελεσματικός στις εμφανίσεις του.

Παντού αναζητείται, πουθενά δεν βρίσκεται και παντού εμφανίζεται. Διέρχεται εικοσιτετράωρα μόνος του σε εξοκλήσια, σε απόμερες καλύβες, είτε για να αποφύγει εχθρικές παγίδες είτε για να βρίσκεται κοντά στο στόχο της αποστολής του. Οι ιταλογερμανικές δυνάμεις επικηρύσσουν και καταδιώκουν αυτόν και την πολυθρύλητη, κινητή ομάδα του. Αλλά, παρά τα αυστηρά μέτρα που λαμβάνουν οι κατοχικές δυνάμεις, η

δράση της κινητής ομάδας δεν ανακόπτεται. Απέτρεψε ληστρικές επελάσεις Τουρκαλβανών, αναχαίτισε επιδρομές, περιέσωσε κινητές περιουσίες, διέσωσε ζωές και διεκπεραίωσε άκρως επικίνδυνες, εθνικές αποστολές (όπως καταγράφονται στις οικίες ενότητες). Ο Κώτσιο Νικόλας στις 23-4-1943 προμηθεύεται εξοπλισμό απο την εθνική οργάνωση Ε.Δ.Ε.Σ και ο αγώνας συνεχίζεται απ' όλους μαζί, ανεξάρτητα απο ιδεολογικές τοποθετήσεις μέχρι τα μέσα Μαΐου 1944.

Από τα μέσα Μαΐου ενισχυτικές δυνάμεις του Ναπολέοντα Ζερβά, συνεχίζουν τις νικηφόρες μάχες, με την Ε.Ο.Ε.Α. Θεσπρωτών, μέχρι της τελευταίας απελευθερωτικής μάχης της Μενίνας (Νεράιδας) 17-18 Αυγούστου 1944. Εκριζώνονται όλες οι δυνάμεις του τρισυπόστατου εχθρού. Απεχώρησαν με άτακτο φυγή και με σημαντικές απώλειες. Ο συνεχής πατριωτικός αγώνας προκάλεσε και συχνές πολυήμερες απουσίες απο την οικογένεια του, με ανεπανόρθωτες επιβαρύνσεις.....Μετά απο την απελευθέρωση της Θεσπρωτίας αποσύρεται και αφοσιώνεται στην οικογένεια του. Η οικογένεια του, εκτός της συζύγου του, αποτελείται απο τέσσερα αγόρια, τον Νικήτα απο τον πρώτο του γάμο, και Νικόλα, Απόστολο και Βασίλειο απο τον δεύτερο γάμο.

Η πικρία του Κώτσιο Νικόλα, ενός πολέμαρχου της Εθνικής Αντίστασης.

Η λήξη των απελευθερωτικών αγώνων της Ελλάδας δεν επέφερε και τη λήξη της εμπόλεμης διαταραχής. Αντί της αναμενόμενης γαλήνης, ένα νέο κύμα ξενοκίνητου, εμφυλίου πολέμου διαταράσσει τον ελλαδικό χώρο. Δυό αντιμαχόμενα ιδεολογικά συστήματα εξουσίας μάχονται για την επικράτηση του ενός επί του άλλου συστήματος. Το ανατολικό μάχεται το δυτικό κρατικό σύστημα και εξαιτίας αυτού αλληλομάχονται οι Έλληνες επί τέσσερα και πλέον χρόνια. Ο αγώνας διεξάγεται χωρίς την εκλογική έκφραση του Λαού, αλλά με τη βίαιη, αιματηρή χρήση των οπλων. Ο αδελφοκτόνος, εμφύλιος πόλεμος γκρέμισε ότι είχαν χτίσει. Εμφύτευσε, επιπλέον στις επόμενες γενεές τον πολιτικό διχασμό του μίσους.

Αρκετοί Έλληνες έμειναν αμέτοχοι, όπως αμέτοχος παρέμεινε και ο Κώτσιο - Νικόλας. Μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου και την αποκατάσταση της (κοινοβουλευτικής κυβέρνησης), εκπρόσωποι των ενόπλων δυνάμεων επέδωσαν τιμητικά μετάλλια στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Μεταξύ αυτών τιμήθηκε και ο Κώτσιο Νικόλας με πολλά μετάλλια. Οι εκπρόσωποι της πολιτείας απεφάσισαν να συνταξιοδοτήσουν τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Αρνήθηκε όμως η πολιτεία να δώσει την σύνταξη, στον κορυφαίο αγωνιστή Κώτσιο Νικόλα, που μαζί με τον Βασίλη Μπαλούμη, ήταν οι δυο πρώτοι αντιστασιακοί της Θεσπρωτίας! Αιτιολογικό της άρνησης αυτής προβάλλεται ότι λειτούργησε ως πρόεδρος Κοινότητας επί της 7ετούς (1967-74) πραξικοπηματικής κυβέρνησης του Γεωργίου Παπαδόπουλου.

Τα υπόλοιπα τέσσερα χρόνια, που απέμειναν απο την 7αίτία σε όλες τις Κοινότητες, ως πρόεδροι ανέλαβαν οι διευθυντές των Δημοτικών Σχολείων.....Η γεύση της πικρίας του Κώτσιο Νικόλα στις κατ'ιδίαν συζητήσεις με τον γράφοντα, αλλά και με φίλους, εκφράζεται με τις παρακάτω σκέψεις και τα συναισθήματα του: Πικρίες και θανατηφόρους κινδύνους γεύτηκα και ως αγωνιστής απο τους κατακτητές της πατρίδας. Από έναν όμως δεδηλωμένο εχθρό δεν αναμένεις τα ευχάριστα. Αντίθετα, απο τους δικούς σου, περιμένεις μια φιλική έκφραση για την συμβολή σου, στους αγώνες σου στην απελευθέρωση της πατρίδας. Αλλά όταν απο τους εκπροσώπους της πολιτείας αντί της ευχαριστίας γεύεσαι πικρία και <<αντί του μάνα χολή>>, τότε η πικρία γίνεται μεγάλη, γιατί την αισθάνεσαι ανεξήγητη, άδικη και άσχετη με τους εθνικούς αγώνες.

Όταν πολεμούσαμε, δεν σκεπτόμουν υλικές αμοιβές, δεν απέβλεπα σε συνταξιοδότηση απο

την πολιτεία. Απέβλεπα σε μια ηθική ικανοποίηση απο την εκπλήρωση του πατριωτικού χρέους.....Η άρνηση της συνταξιοδότησης μου σημαίνει απόρριψη των πατριωτικών αγώνων, το ίδιο ενδέχεται να έχει συμβεί και σε άλλους αγωνιστές. Εξετάζουμε το ηθικό μέρος, που μας βαραίνει περισσότερο, γιατί ως αγρότης είμαι ολιγαρκής και μπορώ να ζήσω και χωρίς τη σύνταξη της Εθνικής Αντίστασης! Άλλωστε, ο κάθε βιοπαλαιστής, ο κάθε αγρότης δεν ευθύνεται για τις ανώμαλες, πολιτικές εξελίξεις. Αυτές διαμορφώνονται στα υψηλά και απρόσιτα επίπεδα. Επίπεδα που είναι απλησίαστα και άγνωστα σε εμάς!....

Μερικοί, πρωταρχικό συμφέρον θεωρούν ότι εξυπηρετεί το πολιτικό κομματικό συμφέρον. Πολλές φορές τους εξυπηρετεί ο πολιτικός διχασμός και το κατορθώνουν. Από πολιτικό διχασμό και κομματικό φανατισμό κτυπήθηκαν και οι μεγάλοι ήρωες του 1821, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, φυλακίστηκε και ο Οδυσσέας Ανδρούτσος δολοφονήθηκε. Η πολιτική απόφαση να απορρίψουν την σύνταξη μου, για μένα, είναι ένας διχαστικός, πολιτικός πυροβολισμός, που με πίκρανε πολύ, αλλά δεν με λάβωσε. Προσπαθώ τα παιδιά μου να μην πληγωθούν απ' αυτό. Ως γεωργός δεν ξέρω πολλά γράμματα, αυτά που με δίδαξαν οι γονείς μου και η πείρα μου είναι αγάπη στην πατρίδα, στην ορθοδοξία, εργατικότητα και τιμότητα. Πιστεύω δε ότι τα παιδιά μου θα βαδίσουν με αυτά στη ζωή τους... Με αυτές τις σκέψεις και αντιλήψεις σχετικά με την στέρηση της συνταξιοδότησης του ως αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, έληξε το ξετύλιγμα της πικρίας του.

(Σχετική αναφορά Χρήστου Δημητριάδη <<Ο ήρωας Κώτσιο Νικόλας>>

Ελεύθερο Βήμα, εφμ. Θεσπρωτίας, φύλλο 5.957-10-12-1992)

<<Φαίνεται πως τό'χει η μοίρα μας να υπερασπιζόμαστε τούτον τον τόπο απο τους εχθρούς μας, για να μπορούμε να τον ρημάζουμε μονάχοι μας>>

(Αλέξανδρος Κ. Παπαδόπουλος <<Άπειρος Χωρα>>- (Υπουργός Εσωτερικών ΠΑΣΟΚ).

Στην συνέχεια ο κ. Χρήστος Δημητριάδης στο εξαίρετο βιβλίο του, παραθέτει ενυπόγραφες μαρτυρίες απο συμπατριώτες της περιοχής Παραμυθιάς. <<Οπλαρχηγοί, συναγωνιστές, πολίτες με ζωντανές μνήμες και νεότεροι, ευαισθητοποιημένοι Θεσπρωτοί, διατυπώνουν εγγράφως, για δυό απο τους πρωταγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, τους χαρακτηρισμούς:

1) Ο επιχειρηματίας **Φούρκας Αριστοτέλης**, Δήμαρχος Παραμυθιάς 1979-82 και απο προσωπική επιπρόσθετη εμπειρία ως γεννηθείς το 1927, χαρακτηρίζει τον Κώτσιο Νικόλα, έναν φλογερό ασυμβίβαστο πατριώτη και προστάτη των κατοίκων της περιοχής Παραμυθιάς.

2) Ο οδοντίατρος **Σωτήριος Κωσταράς** που διετέλεσε πρόεδρος της Κοινότητας Σκανδάλου 1983-87, ανιψιός δε του σημαντικού οπλαρχηγού της Εθνικής Αντίστασης, Θεόδωρου Κωσταρά, διατυπώνει την εκτίμηση του, ως προς τους εθνικούς αγώνες του Κώτσιο Νικόλα ως εξής: Υπήρξε ο εκφραστής της ενιαίας Εθνικής Αντίστασης, την περίοδο 1941-44 (καθόσον οι ιδεολογικές παρατάξεις των Θεσπρωτών πολέμησαν μαζί, αδελφικά, ελληνικά τον τρισυπόστατο εχθρό) και ο κατεξοχήν μαχητής με αγώνες αυτοθυσίας... (Κλείνει με την έκφραση της πατριωτικής και συναισθηματικής φόρτισης του)
<<Υποκλίνομαι ευλαβικά στη μνήμη του>>.

3) Ο γεωργός Γεώργιος Νίκου του Αναστασίου, Πρόεδρος Κοινότητος Γαρδικίου επί δεκαέξι συναπτά έτη 1974/90, εκφράζει τον σεβασμό του και την βαθιά εκτίμηση, για τις ηρωικές πράξεις του. Αισθάνεται ευγνωμοσύνη για την προστασία που παρείχε στους Έλληνες απο

τις λεηλατικές επιθέσεις των Τουρκαλβανών, στους οποίους σκόρπιζε τον φόβο και τον τρόμο.

4) Ο **Δημήτριος Τσάλης** του Βασιλείου, πρόεδρος Κοινότητας Γλυκής- Ποταμιάς 1978-82, με οικογενειακό θύμα, την δολοφονία του πατέρα του, στον αντιστασιακό αγώνα και με τις προσωπικές μνήμες, ως γεννηθείς το 1925, εκτιμά τον Κώτσιο Νικόλα ως ήρωα του τόπου και σωτήριο προστάτη πολλών ελληνικών οικογενειών απο πολλούς κινδύνους της κατοχικής περιόδου.

5) Ο **Χρήστος Τσούτης**, Πρόεδρος Κοινότητας Χόικας 1964-67 και 1983-86 θεωρεί τον Κώτσιο Νικόλα πρωταγωνιστή και ήρωα στους εθνικούς αγώνες κατά των Ιταλογερμανών και των Τουρκαλβανών συνεργατών τους.

6) Ο **Βασίλειος Κουτσοκώστας** απο το Ραδοβύζι Δωδώνης γεννηθείς το 1907 ο οποίος κατετάγη στις εθνικές ομάδες 14-6-1943 και προάγεται επ`ανδραγαθία εις έφεδρον ανθυπολοχαγό, κάτοικο σήμερα Ηγουμενίτσας. αποφενέται για τον Κώτσιο Νικόλα με τους παρακάτω χαρακτηρισμούς:

<<**Ήταν ένα λιοντάρι της Εθνικής Αντίστασης**, ήταν ο φόβος και ο τρόμος για τους ληστοσυμμορίτες των Τουρκαλβανών>>.

7) Οι οπλαρχηγοί **Γκρίκας-Ψάκας, Δονάτος Σοφίας και Ιωάννης Δήμας**, ακάματοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, εκφράζονται για δυο επιφανέστερους αγωνιστές της επαρχίας Σουλίου-Παραμυθιάς και της επαρχίας Μαργαριτίου με ιδιαίτερους χαρακτηρισμούς: <<Ο Κώτσιο Νικόλας ήταν η ψυχή του αγώνα, ο φόβος και ο τρόμος των λεηλατών Τουρκαλβανών. Ο Βασίλειος Μπαλούμης χαρακτηρίζεται συνετός, γενναίος και ασυμβίβαστος.

Οι παρακάτω, ενυπόγραφες και πηγαίες δηλώσεις χαρακτηρισμών για τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης κατατέθηκαν απο Θεσπρωτούς της ευρύτερης περιοχής Παραμυθιάς - Σουλίου. Αλλά και οι αυθόρμητες δηλώσεις προφορικών χαρακτηρισμών, Θεσπρωτών εκ περιοχής Μαργαριτίου κατατάσσουν μεταξύ των πρώτων συναγωνιστών, τον θρυλικό **Κώτσιο Νικόλα**, περιοχής Παραμυθιάς και τον πολύπαθο γενναίο **Βασίλη Μπαλούμη** περιοχής Μαργαριτίου. Οι δυο αυτοί άνδρες με τις πολλαπλές, αγωνιστικές προσφορές προς τον ελληνισμό της Θεσπρωτίας και του Έθνους, δεν ευνοήθηκαν ή, ανταμείφθηκαν με οποιοδήποτε μορφή απο την πολιτεία, εκτός των μεταλλίων. Ούτε σύνταξη, ούτε κοινό οικογενειακό οικόπεδο απο εκείνα που παραχωρήθηκαν στους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης στην πρωτεύουσα του Νομού.

Στο ίδιο βιβλίο και σελ. 86, αναφέρεται και μια περίπτωση όπου ο Οπλαρχηγός Κώτσιο Νικόλας με την τιμιότητα που τον διέκρινε επεμβαίνει και αποδίδει δικαιοσύνη. Συγκεκριμένα: το 1944 οι Έλληνες πατριώτες είχαν συλλάβει τουρκαλβανούς οι οποίοι είχαν διαπράξει εγκλήματα και λεηλασίες κατά των κατοίκων της περιοχής Παραμυθιάς. Μεταξύ των συλληφθέντων Τουρκαλβανών ήταν και μια νεαρή γυναίκα, η οποία παρακαλούσε να την αφήσουν ελεύθερη καθότι ποτέ η ίδια ή, μέλη της οικογένειάς της, δεν προέβησαν κατά των Ελλήνων. Ο Κώτσιο Νικόλας που γνώριζε την οικογένεια της, και την άποψη της που δεν συμφωνούσε στα φρικαλέα εγκλήματα των Τουρκαλβανών κατά των Ελλήνων, έδωσε εντολή να αφεθεί ελεύθερη διότι όντως δεν συμμετείχε σε καμιά εγκληματική πράξη. Τον οκτώβριο του 1991, ο γιός της αλβανοτσάμησας επισκέφτηκε τον Κώτσιο Νικόλα

και τον ευχαρίστησε εκ μέρους της μητέρας του για την σωτήρια επέμβαση του.

3) Αναδημοσίευση από στο βιβλίο του εκπαιδευτικού Βασίλη Παυλίδη από την Παραμυθιά, στο βιβλίο του,

ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΤΣΙΑΜΗΔΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΟΧΗ, σελ. 42.

Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου (Κώτσιο-Νικόλας), γεννήθηκε στο Προδρομι περιφέρειας Παραμυθιάς του Ν. Θεσπρωτίας το 1915 και απεβίωσε το 1992. Το πρώτο του αντιστασιακό κτύπημα ενάντια στους κατακτητές και τους αλβανοτσιάμηδες συνεργάτες τους άρχισε στις 12-01- του 1942. Το χρονικό της εξόντωσης του Αλβανού ταγματάρχη Τεφήκ Κεμάλ απο το Καρβουνάρι και του Γιαγιά Μεχμέτ (πρακτικού γιατρού απο το Μαργαρίτι), έχει ως εξής, (σύμφωνα με την περιγραφή του Βασίλη Παυλίδη από την Παραμυθιά), στο βιβλίο του, ΟΙ ΑΛΒΑΝΟΤΣΙΑΜΗΔΕΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΚΑΙ Η ΚΑΤΟΧΗ, στη σελ. 42.

<<Τον Ιανουάριο του 1942, ο αλβανός πρόκριτος Τεφήκ Κεμάλ εκ Καρβουναρίου, Ταγματάρχης εξ απονομής των πυρήνων εξεγέρσεως των αλβανών, εξυβρίζει εις το χωρίον του τον εκεί υπηρετούντα χωροφύλακα Ηλία Νίκου, καταγόμενων εκ Μανωλιάσας Ιωαννίνων. Αυτόν που μετέπειτα έγινε ο γνωστός ήρωας της εθνικής αντιστάσεως. Την 14ην Ιανουαρίου, ημέρα Σάββατον (1) που εγίνετο η εβδομαδιαία Αγορά (εμποροπανήγυρη), ο Τεφήκ Κεμάλ εξυβρίζει και εξευτιλίζει δημόσια τον Ηλία Νίκου, στο κέντρο της πόλεως, προ του τότε καταστήματος Σωτηρίου Τριανταφύλλου, ή, Νείλη.

(1) Λάθος είναι η ημέρα (Σάββατο) που γράφει ο Βασίλης Παυλίδης στο βιβλίο του.

(Δηλαδή το σωστό είναι: Οι Ηλίας Νίκου και Κώτσιο Νικόλας, βρέθηκαν στην Παραμυθιά στις 12-1-1942 ημέρα Δευτέρα, και αυτήν την ημερομηνία έγινε η εξόντωση των Τουρκαλβανών Τεφήκ Κεμάλ του Καρβουναρίου και Γιαγιά Κασήμ του Μαργαριτίου).

(1) (Εδώ έχει κάνει λάθος ο Βασίλης Παυλίδης στην ημερομηνία: το περιστατικό αυτό έγινε στις 12-1-του 1942 και ημέρα Δευτέρα, και όχι στις 14-1-1942.

Ο Τεφήκ με την παρέα του εκάθητο μέσα στο μαγαζί και προ της οδού, ο δε Νίκου, διήρχετο. Τον εξύβρισε διά των φράσεων: Να σου χεσ...το στέμμα που φοράς, τον βασιλιά σου και την πίστη σου. Να σου γ.....την οικογένεια σου, την α.... σου και ότι έχεις. Εγώ έχω τον Ντούτσε και δεν φοβάμαι κανέναν, και άλλες τέτοιες ύβρεις που δεν λέγονται και δεν γράφονται.

Ο χωροφύλακας Νίκου, έβαλε το χέρι του στην τσέπη του που είχε το περιστροφικό του, αλλά λόγο του πλήθους που κυκλοφορούσε στο δρόμο εκείνη την στιγμή δεν πυροβόλησε, καθότι κάποιος γνωστός του τον συγκράτησε. Η προσβολή ήταν βαριά και ο χωροφύλακας, προς στιγμινή σκέφτηκε να αυτοκτονήσει μετά απο έναν τέτοιο δημόσιο εξευτελισμό. Τον απέτρεψαν όμως κάποιοι δικοί του, και έτσι αποφασίζει να ενεργήσει διαφορετικά.

Συναντιέται με τον Κώτσιο-Νικόλα, που ο πατέρας του είχε πάθει πολλά απο τους αλβανοτσιάμηδες, και αποφασίζουν να εξοντώσουν τους δυό αλβανούς, τον Τεφήκ Κεμάλ και τον Γιαγιά Μεχμέτ.

Ο χωροφύλακας Νίκου, πηγαίνει στην Υποδιοίκηση του και παίρνει το όπλο του, όπου είχε μόνο 10 σφαίρες, (διότι οι ιταλοί δεν επέτρεπαν στην χωροφυλακή να έχει ο καθένας περισσότερες). Μετά πηγαίνει με τον Κώτσιο-Νικόλα, στο σημείο μεγάλο Λιθάρι κάτω απο την οικία του Παύλου Παύλου και συσκέπτονται που και πώς θα φονευθούν οι δυό αλβανοί που τον πρόσβαλαν χυδαία. Η πρώτη σκέψη ήταν να τους χτυπήσουν στο αεροδρόμιο, αλλά δεν το έκαναν διότι ο φόνος θα επιρίπτετο σε άλλους έλληνες. Τελικά αποφάσισαν να τους φονεύσουν στο μέσο του ιταλικού καταυλισμού και μετά να παραδοθούν,

παρακολουθούσαν δε απο την γωνιά όπου ήταν το υποκατάστημα της Αγροτικής Τράπεζας, και μόλις εφάνηκαν οι αλβανοί, έκοψαν δρόμο ταχέως και διά μέσου των οικιών Θωμά Φάτσιου, και Αγάκο Πρόνιου και του ιταλικού καταυλισμού, μπλόκαραν τους αλβανούς στον λάκκο Καρκαμίσι. Στο σημείο αυτό ήταν μια καμπή που δεν υπάρχει σήμερα, ύστερα απο έργα που άλλαξαν την μορφή της περιοχής.

(Ο Κωνσταντίνος Γεωργίου, όταν ήταν στρατιώτης, είχε βγεί τρίτος στους πανελλήνιους αγώνες σκοποβολής διά περιστρόφου. Έκτοτε είχε εξελιχθεί και διά του ατομικού του Κόλτ τον 38, δεν έχασε ποτέ σφαίρα. Αυτό το Κόλτ έφερε τότε μαζί του. Όταν εφάνηκαν οι δυο αλβανοί, έφιπτοι ο μεν Νίκου προτείνει το όπλο του και ακινητοποιεί 4 παρατυχόντες ιταλούς που έπλεναν τις καραβάνες τους στο ρέμα, ο δε Κώτσιο-Νικόλας πυροβολεί πρώτον τον Τεφήκ Κεμάλ.

Αυτός είχε ανοίξει το στόμα να φωνάξει, η δε σφαίρα, εισελθούσα διά του ανοικτού στόματος, εξήλθε απο το ινιακών και ο Τεφήκ έπεσε χωρίς να κάνει κίχ. Εν συνεχεία ρίπτει τρεις βολές κατά του εκ Μαργαριτίου Γιαγιά Μεχμέτ, κτηματία το επάγγελμα και αρίστου εμπειρικού ιατρού κατά πατρογονική παράδοση, με αποτελεσματικά εμπειρικά φάρμακα κατά των λοιμώξεων και δερματικών παθήσεων, με προαιώνιων συνταγολογία, παραδιδόμενη διά στόματος απο πατρός εις τέκνων. ούτως δεν είχαν ανθελινική δράση, αλλά το γεγονός ότι ήτο παρέα μαζί με τον Τεφήκ και ότι ήτο αδελφός του Αβδουλά (2), Αρχιαστυνόμου των αλβανών, επέφερε τον θάνατό του.

Οι τρεις σφαίρες εισήλθαν διά της αριστερής παρειάς, παρά το στόμα και εξήλθαν διά μιάς μεγάλης οπής απο τον δεξιό κρόταφο. Ο Γιαγιάς κατέπεσε και ούτος εκ του ίππου του και μεταφερθείς εις το 30 μέτρα απέχον ιταλικόν νοσοκομείον, απεβίωσε μετά 5-6 λεπτά της ώρας. Το τόλμημα των υμετέρων ήτο μέγα, ίνα μη είπομεν θρασύ. Διά τους ιταλούς ήτο πλήρεις εξευτελισμός, διότι μεταξύ του σημείου του φόνου και της πηγής Καρκαμίσι, υπήρχε ιταλικόν τάγμα δυνάμεως 600 ανδρών, στρατωνισμένο πάνω και κάτω απο το δρόμο, στις ελιές.

Μετά την στροφή και 30 μέτρα κατ, ευθείαν, ήταν το τζαμί που εχρησιμοποιείτο ως ιταλικόν νοσοκομείο, και στα 60-70 μέτρα στην οικία του Οσμάνι Σιάνη, ήταν οι στάβλοι του ιταλικού στρατού. Παρά την αρχική συμφωνία για παράδοση, ο Γεωργίου ετράπη εις φυγήν ακολουθών την δημοσίαν οδόν, χωρίς να ενοχληθεί απο κανένα. Ο Νίκου όμως επέλεξε την χειροτέραν οδόν υποχωρήσεως, τρέχον διά μέσου των ιταλικών σκηνών, να παραδοθεί εις την υποδιοίκησιν. Καθ' οδόν όμως μετάνιωσε και ετράπη προς το όρος Κουρίλας.

Οι ιταλοί που ήταν στον λάκκο με το ρέμα φώναζαν στους συναδέλφους τους ιταλικά να πιάσουν τον δράστη, μη προσδιορίζοντας ποιός ήταν. Οι των τελευταίων σκηνών, μη γνωρίζοντας ότι ο χωροφύλακας ήταν ο δράστης και νομίζοντας ότι καταδιώκει τον δράστη, έτρεχαν δίπλα του. Ακούγοντας ότι σκοτώθηκαν δυό αλμπανέζοι, άφησαν οι μισοί την καταδίωξη. Τελικά λίγο μετά την έξοδο της πόλεως, στην πλαγιά πάνω απο την συνοικία σιαρδάκια είχαν απομείνει 7 ιταλοί με προηγούμενον τον χωροφύλακα Νίκου. Εκείνος που είχε αποκάμει τρέχοντας οχυρώθηκε πίσω απο ένα βράχο και προέτεινε το όπλο και τους είπε ιταλικά, <<γυρίστε πίσω αν θέλετε να πάτε στα σπίτια σας>> Μετά απο μικρό δισταγμό οι ιταλοί, φοβισμένοι υπάκουσαν και γύρισαν στον στρατώνα τους καταγκέλνοντας πλέον ποιός ήταν ο δράστης, και καθώς έτρεχαν δίπλα του, δεν είχαν παρά να απλώσουν το χέρι τους και να τον συλλάβουν. Ο Ηλίας Νίκου ανηφορίζοντας εξαφανίστηκε προς το όρος Κουρίλας. Μετά απο την πράξη αυτή, ο Σταθμός Χωροφυλακής Καρβουναρίου απεσύρθη εσπευμένος και αυθημερόν, προς αποφυγήν σύλληψης των υπολοίπων χωροφυλάκων.....

(2) Ο Μαργαριτιώτης Αβδουλάς Κασήμ, αδελφός του Γιαγιά, ήταν ο Αρχηαστυνόμος στην Θεσπρωτία. Αυτός, μαζί με τον επίσης Μαργαριτιώτη Γιασίν Σαντίκ πρώην Πρόεδρο του Μαργαριτίου, και φυγόδικο, για εγκλήματα και οικονομικές ατασθαλίες ήταν δυό απο τους τρομερότερους διώκτες του χριστιανικού στοιχείου της περιοχής, οργανωτές της παράνομης ΞΥΛΙΑ, και θιασώτες της ενσωμάτωσης της Θεσπρωτίας στην Αλβανία, υποστηριζόμενοι απο τον φασίστα Μουσολίνι.

Όντως ήταν ικανότατος γιατρός, ο Γιαγιάς, αλλά, στα τραγικά γεγονότα του 1940-44, είχε ταυτιστεί απόλυτα με τον σκληρό πυρήνα των αλβανοτσιάμηδων και εργάζονταν για την επίτευξη των σκοπών αυτών. Σύμφωνα με πληροφορίες των κατοίκων του Ελευθερίου Μαργαριτίου, ο Ομέρ-Αγάς του Μαργαριτίου, είχε διαφωνήσει με τους Αβδουλά και Γιαγιά Κασήμ, ως προς την δολοφονική συμπεριφορά τους, απέναντι στους χριστιανούς κατοίκους της περιοχής, λέγοντας τους:

Αυτά που κάνετε θα τα πληρώσετε μια μέρα, και θα μας πάρετε και εμάς στο λαιμό σας! Πράγμα το οποίο και έγινε τελικά. Αυτή τη μαρτυρία την είχε αφηγηθεί ο Στέφανος Ιωάννου Γκίνης, γεννημένος το έτος 1914, και μέλος των Αντιστασιακών Ομάδος του Ε.Δ.Ε.Σ. Συνεπώς ο Γιαγιάς Κασήμ που εξοντώθηκε απο τον Κώτσιο Νικόλα, είχε ανάμιξη στα φοβερά έκτροπα εκήνεις της περιόδου. Θυμίζουμε ότι τον άλλο Αρχιδήμιο του Μαργαριτίου, τον Γιασίν Σαντίκ, τον είχε εξοντώσει ο λεοντόκαρδος Βασίλης Μπαλούμης απο τους Σπαθαραίους Μαργαριτίου, στις 6-12-1941 για τους ίδιους λόγους!

Μαρτυρία του Ποποβίτη Γεωργίου Σούφη (Γάκη Σούφη) (4), μετέπειτα κατοίκου Μαργαριτίου. (Ήταν ένα καλοκαιρινό βραδάκι κοντά στα 1968-69. Ο Στέφανος Γκίνης και ο Γάκη Σούφης, γυρνούσαν απο τα καφενεία του Μαργαριτίου για να πάνε στα σπίτια τους, που ήταν προς την ίδια κατεύθυνση μετά το κάστρο. Εγώ νεαρός κοντά στα 17 τότε, ακολουθούσα και άκουγα. Είχαν πιάσει την κουβέντα για την περίοδο της κατοχής. Κάπου προσπαθούσαν να πείσουν ο ένας τον άλλο, για το ποιές ανταρτικές ομάδες έδρασαν

περισσότερο. Ο Γάκης αναφέρονταν στις καταδρομικές επιχειρήσεις των Αντάρτικων Ομάδων της περιοχής Παραμυθιάς, με προεξέχοντα τον Κώτσιο Νικόλα, και παλαιότερα τον Κουτούπη, και ο Στέφανος, του πρόβαλε τις Αντάρτικες Ομάδες της Περιοχής Μαργαριτίου, με τον επίσης προεξέχοντα Βασίλη Μπαλούμη, και τους Θωμά Νάκη, Νικόλα Τζανή, και Αθανάσιο Μπάκα. Πριν αποχωριστούν για να πάνε ο καθένας στο σπίτι του, όρθιοι και δυό εξιστορούσαν ότι είχαν βιώσει.

Ο Γάκης Σούφης έλεγε: Όταν ο Κώτσιο Νικόλας παρέα με τον Ηλία Νίκου, σκότωσε τους τουρκαλβανούς Τεφήκ Κεμάλ απ'το Καρβουνάρι και τον Γιαγιά, εμπιρογιάτρο του Μαργαριτίου, πήγε στο σπίτι του και πληροφόρησε τον πατέρα του Νικόλαο Γεωργίου για το τι είχε συμβεί. Τότε ο πατέρας του Νικόλαος, τους ρώτησε ανήσυχος: << γιατί ορέ παιδιά τους σκοτόσαταν, τι σας έκαμαν οι τούρκοι; Τότε οι Κώτσιο Νικόλας και Νίκου του εξήγησαν, ο Νικόλας Γεωργίου τους είπε ότι: Απο δω και πέρα θα πρέπει να κρύβονται διότι οι ιταλοί με τους τουρκαλβανούς, θα τους ψάχνουν...>>

Προσθέτο αυτή την μικρή μαρτυρία διότι δεν την συνάντησα στα ιστορικά βιβλία που διάβασα.

(4) Ο Γάκης Σούφης μετά τα γεγονότα του 1944, είχε εγκατασταθεί στο Μαργαρίτι μαζί με τα αδέρφια του: Γιώτης, Μήτρος και την μητέρα τους. Ο Γιώτης με την μητέρα τους έμεναν στην Κένταλη, οικισμό έξωθεν του Μαργαριτίου, ο Γάκης δίπλα στο κάστρο και ο Μήτρος στην Σκάλα.

Η ιστορία του θρυλικού Κώτσιο Νικόλα, δεν τελειώνει εδώ, μελλοντικά θα παρουσιάσουμε και ορισμένους απο τους συναγωνιστές του της περιοχής Παραμυθιάς. Θα ήθελα όμως να επισημάνω στους συμπατριώτες μας της περιοχής Παραμυθιάς, ότι ο **Κωνσταντίνος Γεωργίου (Κώτσιο Νικόλας)**, που πρόσφερε τα μέγιστα για την ελευθερία της περιοχής μας, και αποτελεί το φωτεινό Παράδειγμα για τις επόμενες γενεές, έχει αδικηθεί. Έστω και τώρα μετά απο τόσα χρόνια οι έχοντες τα ηνία της τοπικής εξουσίας, θα έπρεπε να τον τιμήσουν όπως πραγματικά του αξίζει, σκεπτόμενοι ότι: **Λάθει δεν κάνεις όταν δεν κάνεις τίποτε!!!**

(2) (Εδώ έχει κάνει λάθος ο Βασίλης Παυλίδης στην ημερομηνία: το περιστατικό αυτό έγινε στις 12-1-του 1942 και ημέρα Δευτέρα, και όχι στις 14-1- όπως γράφει ο Παυλίδης. Επίσης εδώ και ο Κραβίτης είχε κάνει λάθος, όσον αφορά την ημέρα, γράφει: (12-1- ημέρα Τετάρτη). Δεν ήταν Τετάρτη, αλλά Δευτέρα, Αυτό το διευκρινίσαμε μαζί με τον Μάριο Μπίκα τηλεφωνικά και διαπιστώθηκε σύμφωνα με το ημερολόγιο, ότι η 12η-1-1942 ήταν ημέρα Δευτέρα και όχι Τετάρτη, ή, Σάββατο όπως έγραψαν οι εκλιπόντες ιστορικοί Παυλίδης και Κραβίτης).

Απαγορεύεται η ολική η, μερική αναδημοσίευση της παρούσας εργασίας, χωρίς την αναφορά των συγγραφέων και της ιστοσελίδας.

Επιμέλεια και παρουσίαση **Θωμάς Στ. Γκίνης** Ιούλιος 2014